

Vieweghova novinka **MAFIE V PRAZE** je povinnou četbou pro občana s blbou náladou

Hanebný pancharti

NEUČIL NADARMO TVŮRČÍ PSANÍ, ten Michal Viewegh, a nechte denní tisk jen tak pro nic za nic. Už ve svých dvou starších svazečcích „nápadů laskavého čtenáře“ dlou-

hodobě nejčtenější český spisovatel dokázal, že umí věrohodně napodobit autorské styly a výborně naplnit libovolnou žánrovou formu poutavým obsahem. Svou říjnovou

novinkou M. V. dokazuje, že je skutečným mistrem převleků. Po loňském prachmizerném ženském románu (*Biomanželka*) a jarní diářové odě na sebe samého (*Další báječný*

rok) napsal politický thriller *Mafie v Praze*. Podle mého názoru je to jedna z jeho nejlepších knih.

Autor při jejím psaní myslel hlavně na ty z nás, kteří hltají

◀ V krimi *Mafie v Praze* se utkávají poněkud černobíle vyličené postavy. Všechny zbraně jsou povoleny.

né předmluvě slibuje řádné prohrábnutí bahýnka. Rozhodl se totiž do příběhu čtyř dnů především v pražském „polosvětě“ a policejním světě (zní to, jako by spolu souvisely, že?) obsadit a jmenovat (a zesměšnit) reálné hanebné pancharty. Redaktor Vieweghovi oblíbené *Mladé fronty DNES* Jaroslav Kmenta, mj. autor mrazivých knih o kmotru Mrázkovi, mu pomohl s temnými souvislostmi mezi skutečnými zločiny a svou investigativní prací nabídl nechtuné charaktery a hrůzné činy, z nichž si Viewegh popůjčoval, co se mu zrovna hodilo. A děj románu věru připomíná naši všednodenní story: pražské čtvrti řídí starostové ve špičatých botách s drahými orloji na pěstěných rukou a ostrými hochy v zádech, lobbista Darek Balík (ha!) má namále, protože si pustil hubu na špacír, ruská a chorvatská mafie křížují městem a ve vraždách a vydírání se předhánějí s příbramskými hochy, to vše za pisk-

náctimilionový obchod přes zamčené dveře na chodbě penziónu, švýcarský majitel bulvárního deníku si nechává od mafiosa diktovat obsah první strany zítřejšího vydání ... Ale jinak je to fajn čtivo, ve kterém si člověk odžije touhu po nebezpečí, milostné romanci i spravedlivém trestu, a navíc ho provázejí zábavně vykreslené figurky. Třeba pražský primátor nápadně připomínající pana Béma, můžeme-li (můžeme!) věřit tomu, že i on pod předraženými obleky z krejčovství Richter nosí ostře červená krajková dámská tanga. Vieweghovi není svatý ani prezident Klaus, který se v románu schází s Rusy a pomáhá založit jistou novou politickou stranu, jejíž předvolební kampaň zaplatí Lukoil. A autor si roztomile střílí sám ze sebe, když se na straně 274 obsadí do role „známého českého spisovatele“, jenž seděl u stolu v La Finestra in Cucina (jak víme z Vieweghova knižního deníku, patří tato drahá pražská restaurace mezi jeho milované), „přirozeně se tvářil nepřátelsky a neustále si cosi zapisoval“. No prostě – na krásném bílém papíře maluje malíř malíře.

„Plukovník jim v radikálně zkrácené verzi převyprávěl incident s podstrčenou pistolí. U stolu zavládlo upřímné zděšení. Saša měl sugestivní pocit, že se tahle demokratická země za mohutného dunění a praskání zemských desek posouvá tisíce kilometrů kamsi na východ.“

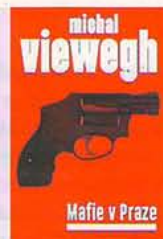
UKÁZKA Z KNIHY

lavých pokynů majitele bezpečnostní agentury LBA Borise Vítky a dirigování ministra vnitra Stanley Langrosse ...

Začtete se a málokde je vám povolena uzda – letíte jako splašený kuň až do cíle. Pravda, někdy je těch paralelních příběhů trochu moc. Taky je to přelidněné; hlavně zpočátku máte problém vyznat se v postavách jízlivě definovaných hlavně prostřednictvím jejich nectností a módních značek jakožto atributů moci (nemyslím, že M. V. inkasuje za *product placement*, i když by jistě rád). Možná vás otráví, že na konci každé druhé kratinké kapitoly stereotypně číhá *cliffhanger*, utnutí v nejnapínavějším momentu, jakýsi převis, z něhož (tušená) pointa spadne až o pěkných pár stránek dál. A pak ty drobné chyby v matrixu – elitní novinář pracuje s diktafonem na kazety, známý majitel bezpečnostní agentury dojednává pat-

Nebyl by to však ješita Viewegh, aby podařenou prózu neshodil o patro níž tím, že čtenáře opět obtíží svými komplexy. Tak třeba vraha sedmi lidí v nepovedeném průměru přirovná ke „zklamanému spisovateli, který se těší uznání odborné kritiky, ale z normálních lidí ho nikdo nečte“ ... Hádám však (možná dokonce doufám!), že recenzenti *Mafie v Praze* tentokrát Michalu Vieweghovi poklepou po rameni. Za dobrý nápad, kvalitní řemeslné provedení, autenticitu, zdravé naštvání a sympatický idealismus. X

MICHAL
VIEWEGH
MAFIE
V PRAZE
Vydalo Druhé
město, 2011.
390 stran

LEKCE O REALITĚ

Novinář Mladé fronty Dnes **JAROSLAV KMENTA** pomohl Michalu Vieweghovi s *Mafií v Praze*. Reflexu popsal detaily spolupráce i svůj dojem z hotové knihy.

„Je to kvalitní detektivka. Myslím, že od druhé poloviny se od ní člověk neodtrhne. Michal Viewegh mě oslovil loni na podzim s tím, že chce napsat kvalitní kriminální thriller. Naši spolupráci bych popsal asi takto: on mi dal lekci tvůrčího psaní, já jemu lekci o realitě – o tom, jak prorostl zločin do politiky. Sešli jsme se asi desetkrát. Vyprávěl jsem mu o zdejších podsvětí a politice

Novinář Jaroslav Kmenta, mj. autor knih o kmotru Mrázkovi

a dal mu svolení, že se může inspirovat i mými faktografickými knihami ze série *Kmotr Mrázek* a *Svědka na zabítí*. Spolupráce pěkně odsýpala, Michal si dělal pečlivé poznámky. Musím říct, že byl dobře připravený; v prostředí politiky se orientoval na jedničku. Pokud jde o svět policie a organizovaného zločinu, zpočátku trochu tápal, ale pak to dohonil. Nic významného bych v textu neměnil. Snad jen některé detaily ze života novinářů a redakce – třeba můj šéfredaktor by nikdy nekonultoval redakční postup s plukovníkem z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, ale chápu, že pro svižné vyprávění příběhu je někdy nutné udělat zkratku. Myslím, že kniha nevnese jasno do všeho, co se kolem nás odehrává, ale je velmi kvalitním průvodcem po bahnitěm terénu naší politiky. Je to dobrý způsob, jak dostat na veřejnost leccos z toho, co z různých důvodů nelze napsat do novin...“ -kat-

Dana Browna a jsou schopni malinko slevit ze standardů zavedených autory drsné školy, pak na ty, jež zajímá zákulisí české politicko-mafiánské scény, a samozřejmě také na ty, kdo jsou stejně jako spisovatel sám dlouhodobě bez sebe vzteky z nehezkých praktik „pánů nahoře“, z práce policie a mocenských propletenec katalpujících Českou republiku daleko za Ural. Novináři ani v reálném, ani ve fikčním světě nezmůžou nic – jak říká jeden z mnoha přeléhavých bonmotů užitých v knize, „hlídací pes demokracie je spíš jezvečík než pitbull“.

Prozaik do toho šlápne pěkně zhurta – už v sympaticky otevře-